

— SAY GOODBYE —

AMIKOR BÚCSÚZUNK

CYNTHIA HAND

Dream
válogatás

Lex különönc lány. Matekórán agymenő társaival kártyázik, és busszal jár suliba, mert kiszámolta azt, hogy a 179 tanítási nap 549,53 dolláros benzinköltséget eredményezne. Barátjával együtt készülnek a Massachusettsi Műszaki Egyetemre és a Harvardra. Boldog élete van, teljes a családjá, vannak barátai és egy szerelme. Senki sem úgy néz rá, mint aki bármelyik pillanatban összeomolhat. Egészen aznapig, mikor minden megváltozott...

Lex most az a lány, aki elvesztette az öccsét. És úgy érzi, ebből az állapotból soha többet nem tud már kitörni. De azt is jól tudja, változtatnia kell. Változtatnia kell neki és az édesanyjának is. S ami a legfontosabb, tudnia kell megbocsátani. Az apjának, Tylernek, de legfőképp magának. Ezért szép lassan elkezdi összerakni élete széthullott darabkáit, és próbálja felfedni, mi is történt Tyler halálának éjszakáján. De van egy titka, amit senkinek sem mondott el: egy üzenet Ty-tól, ami lehet, hogy mindent megváltoztathatott volna.

Lex testvére már örökre eltűnt. Ám ahogyan a lány is rájön, egy szellemnek nem kell valóságnak lennie ahhoz, hogy meggátolja a továbblépést.

CYNTHIA HAND Idahóban nőtt fel, Idaho Falls mellett. Amióta csak az eszét tudja, imádja a könyveket és az olvasást, az első rövid történetét (egy tulipánban megszülető tündérről) hatéves kora körül írta, amint megtanult írni. Második osztályos tanára, Mrs. Widdison azt mondta neki, hogy író nő lesz belőle, Cynthia pedig hitt neki. Cynthia a szerzője a sikerlistákat meghódító Angyalsors-trilógiának.

Tudj meg többet a könyvről:

www.cynthiahandbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy csodálatos és szívszorító történet szeretetről, veszteségről és továbblépésről. Múltat idéző és éleslátó. Az elmúlás kiváló és elgondolkodtató felfedezése.”

Kirkus Reviews

„Egy visszafogottan erőteljes, érzelmileg kiteljesedett regény, amely még sokáig visszhangozni fog az emberekben olvasás után is. Megtörően fájdalmas, de egyben élettől és reménytől csillogó.”

Booklist

„Olyan volt olvasni a könyvet, mint egy tűz által megtizedelt erdőt felfedezni. Akkor kezdenek el benne életre kelni a dolgok, amikor a legkevésbé számíthat rá.”

New York Times

„A veszteséggel nehéz megbirkózni, de a regény tökéletesen ragadja meg a fájdalmat, méltósággal, érzékenységgel és törődéssel. Ellenállhatatlanul megkapó.”

Voice of Youth Advocates

„Érzelmes és mélyen megindító történet, amely meg fogja változtatni az élethez és az elmúláshoz való hozzáállásodat.”

School Library Journal

CYNTHIA HAND

— SAY GOODBYE —

AMIKOR
BÚCSÚZUNK

— részlet —

Február 5.

Mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy az írás ötlete, vagyis hogy mindezt leírom, nem tőlem származott. Dave találta ki. A terapeutám. Úgy véli, gondot okoz az érzelmeim kifejezésre juttatása, ezért javasolta a naplórírást – „hogy kijöjjön”, ezt mondta, akár a régi időkben, amikor az orvosok eret vágtak a betegeiken, így csapolva le a titokzatos mérgeket. Megjegyezném, a doktorok jó szándéka dacára, ez majdnem mindig a páciens halálával végződött.

A beszélgetésünk kábé így zajlott:

Dave azt akarta, kezdjek antidepresszánt szedni.

Közöltem vele, hogy dugja fel. Szóval egy kissé holtpontra jutottunk.

– Akkor közelítsük meg másként – mondta végül, s egy fekete könyvecskét kerített elő a háta mögül. Felém nyújtotta.

Elvettem, belelapoztam, majd zavartan néztem fel.

A kis könyv üres volt.

– Úgy gondolom, alternatívaként megpróbálkozhatnál az írással – folytatta Dave. – Ez egy vakondprém notesz – magyarázta, amikor bárgyú szemeket meresztettem rá. – Hemingway írt ilyenekbe.

– Minek az alternatívája? – kérdeztem. – A Xanaxé?

– Szeretném, ha egy hétig megpróbálkoznál ezzel – felelte a terapeuta. – Az írással.

Megpróbáltam visszaadni neki a naplót.

– Nem vagyok író.

– Tapasztalataim szerint kiválóan fejezed ki magad, Alexis, már amikor hajlandó vagy rá.

– Mért? Mi ennek az értelme?

– Ki kell engedned a fölösleges gőzt – válaszolta Dave. – Mindezt magadban tartasz, és ez nem tesz jót neked.

Remek, gondoltam. Legközelebb majd azt mondja, egyek zöldséget, szedjek vitaminokat, és minden éjjel aludjak végig nyolc zavartalan órát.

– Jó. És maga elolvasható? – kérdeztem, ugyanis a leghalványabb esély sem volt rá, hogy megteszem, amit kér. Amúgy is elég pocskék minden héten egy órát beszélni a hirtelen tragikus fordulatot vett életemről. Szóba se jöhet, én aztán nem fogom kiönteni a gondolataimat egy naplóba, hogy Dave hazavigye, és a helyesírással fürkésze.

– Nem – válaszolta –, de egy napon remélhetőleg elég jól fogod érezni magad ahhoz, hogy beszéljess velem arról, amit leírtál.

Az a veszély nem fenyeget, gondoltam, mégis ezt feleltem:

– Oké. De ne számítson Hemingway-re!

Fogalmam sincs, miért egyeztem bele. Szeretnék jó kis páciens lenni, azt hiszem.

Dave szemlátomást roppantul elégedett volt önmagával.

– Nem akarom, hogy Hemingway legyél. Hemingway tökfilkó volt. Azt szeretném, ha leírnád a benyomásaidat. A mindennapi életedet. A gondolataidat. Az érzelmeidet.

Nincsenek érzelmeim, akartam mondani, de inkább bólintottam, mert olyannyira lelkes volt, mintha a mentális állapotom teljes mértékben attól függött volna, hogy együttműködöm-e ezzel az ostoba naplóírással.

Am aztán így folytatta:

– És annak érdekében, hogy ez igazán hatékony legyen, úgy gondolom, Tylerről is írnod kellene.

Na, ettől az összes állizmom akaratlanul megfeszült.

– Nem megy – sikerült kipróbálnom a fogaim közül.

– Ne a végéről írd – mondta Dave. – Olyan időszakról próbálj meg írni, amikor boldog volt. Amikor együtt voltatok boldogok.

Megrázom a fejem.

– Nem emlékszem. – És ez így igaz.

Alig másfél hónap, mindössze negyvenhét nap után, amióta nem találkozom naponta az öcsémmel, nem dobálom őt borsóval a könyhaasztal fölé, nem látom a folyosókon a suliban, és a látszat kedvéért nem viselkedem úgy, mint minden kötelességtudó nővér – mintha bosszantana –, Ty képe egyre ködösebb az elmémbe. Nem tudom magam elé képzelni azt a Ty-t, aki nem halott. Agyam a vég felé húz. A test. A koporsó. A sír.

Fel sem tudom idézni a boldogságot.

– Az elsőre és az utolsóira összpontosíts – magyarázta Dave –, az segít emlékezni. Például, húsz évvel ezelőtt volt egy '83-as Mustangom. Rengeteg munkát fektettem abba a kocsiába, és jobban szerettem, mint beismertem volna, most azonban, sok évvel később, fel sem tudom teljesen idézni. Am ha az első és az utolsó időkre gondolok a Mustanggal, tudnék mesélni a legelső alkalomról, amikor vezettem, vagy az utolsóról, mikor egy hosszú útra vittem, esetleg arról, amikor először töltöttem egy órát a hátsó ülésen a nővel, aki később a feleségem lett, és ilyenkor tökéletesen magam előtt látom a kocsit. – Megköszöri a torkát. – Ezek azok a kulcsfontosságú pillanatok, amik tisztán beleégnek az elménkbe.

Ty nem egy autó – gondoltam –, hanem a testvérem.

Ráadásul, Dave épp arról mesélt az imént, hogy szexelt a feleségével, és ez az utolsó dolog, amit magam elé akartam képzelni.

– Tehát ez a gyógyfeladatod – mondta hátradőlve, mintha megállapodtunk volna. – Idézd fel az utolsó alkalmat, amikor Tyler boldog volt, és arról írd!

Ez visszahoz a jelenbe.

Arról írd egy naplóba, hogy hogyan nem akarok írni egy naplóba.

Tudom, ez ironikus.

Mindamellettnél tényleg nem vagyok író.

Az egyetemi felvételin 720 pontot értem el az irodalomvizsgán, ami eléggé rendben van, de a majdnem tökéletes 800 pontos matekom mellett egyáltalán nem törődik velem senki. Sosem írtam naplót. Apától kaptam egyet a tizenharmadik születésnapomra, rózsaszín volt, lóval a borítóján. A könyvespolcom végében kötött ki a NIV¹ Ifjúsági Bibliával, az Útmutató a szépséghez – a 17 alapvető lépés című könyvvel és az összes egyéb cuccal egyetemben, amelyeknek tizenhárom és tizennyolc éves korom között állítólag fel kellett volna készíteniük az életre – mintha erre valaha is felkészülhettem volna. Most, öt évvel később, még mindig ott porosodik az összes.

Ez nem én vagyok. Én számokkal az agyamban születtem. Egyenletekben gondolkodom. Ha rátenném a tollat erre a papírra, és létrehoznék valami hasznosat, akkor szükségem volna az emlékeimre, életem röpke, fájdalmas pillanataira, és találnék valamiféle módot, hogy összeadjam, kivonjam és eloszam őket, változókat illesszek be, áthelyezzem, és megpróbáljam kiemelni őket, hogy meghatározzák a meghatározhatatlan jelentéseiket, hogy lehetőségekből bizonyosságokká alakítsam őket.

Önmagamat kellene megfejtennem. Kideríteni, hol romlott el minden. Hogyan jutottam ide, A-ból B-be, ahol A egyenlő Alexis Riggsszel, aki végtelenül biztos volt magában, aki okos volt és

¹ NIV: New International Version (Új nemzetközi verzió).

komoly, aki rengeteget nevetett, s csak ritkán sírt, és a legfontosabb dolgokban nem vallott kudarcot.

Mostanáig.

Ám csak az üres lap ásítózik rám. A tollat furának érzem a kezemben. Sokkal nehezebb a ceruzánál. Végleges. Az életben nincs radír.

Át kéne húznom mindent, és újrakezdeni.

1.

MA REGGEL ANYA MEGINT SÍR. Az utóbbi időben ezt csinálja, mintha véletlenszerűen megnyitnának benne egy vízcsapot. Bevásárolunk, a kocsiban ülünk vagy tévézünk, és amikor ránézek, hangtalanul sír, de mintha nem is lenne tudatában annak, amit csinál – nem zokog, nem jajgat vagy szipákol, csupán patakokban folyik a könnye.

Tehát. Ma reggel. Anya süt, pontosan úgy, ahogyan életem majdnem minden reggelén. Tányéromra teszi a rántottát, megvajazza a pirítóst, kitölt nekem egy pohár narancslevet, majd mindezt a konyhaasztalra teszi.

Egész idő alatt sír.

Miközben az egereket itatja, próbálok úgy viselkedni, mintha semmi nem térne el a szokásostól, mintha tökéletesen normális dolog volna, hogy édesanyád végigbőgi a reggelidet. Mintha észre se venném. Valami kedélyeset mondok: „Ez fincsinek tűnik, anya. Majd éhen halok.” Aztán tologatni kezdem a tányéron az odakozmált kaját, és remélem, meggyőzőm arról, hogy eszem.

Ha ez régebben történik, ha Ty még velünk volna, ő megnevetetné anyát. Buborékokat fújna a csokis tejbe, arcot

kerekítene a szalonnás tojásból, eljátszaná, hogy cseveg vele, majd visítva, mintha egy horrorfilm kellős közepébe csöppent volna, lassan befalná az egyik szemet.

Ty tudta, hogyan kell helyrehozni dolgokat. Én nem értek hozzá.

Anya már velem szemben ül, könny csepeg az álláról, kezét összefonja az ölében. Abbahagyom az evés mímelését, és lehajtom a fejem, mert annak dacára, hogy egy ideje már nem hiszek Istenben, nem akarom bimbózdó ateizmusom bevalásával bonyolítani anya számára a dolgokat. Most nem. Van neki épp elég, amivel meg kell birkóznia.

Ám imádkozás helyett megtörli szalvétájával nedves arcát, rám emeli csillogó szemét, pillái nedvesen ragadnak össze. Mély lélegzetet vesz, olyasfélét, mint amikor valami fontosat akar mondani az ember, és elmosolyodik.

Már nem is emlékszem, mikor láttam utoljára mosolyogni.

– Anya – kérdem –, jól vagy?

És ekkor mondja el. Azt az örültséget. Azt a dolgot, amit nem tudom, hogyan kezeljek.

Ezt mondja:

– Szerintem az öcséd még itt van a házban.

Azzal a mesével folytatja, hogy előző éjszaka minden ok nélkül fölébredt mély álmából. Meg akart inni egy pohár bort és bevenni egy Valiumot, hogy ismét el tudjon aludni. Mint mondja, a mosogatónál állt, amikor hirtelen az öcsém kölnijének szagát érezte. Körbevette az illat.

Olyan volt, mintha Ty ott állna mellette, magyarázza.

Az a kölni nagyon jellegzetes. Ty két éve vásárolta magának karácsonyra, félgallonos kiszerezésben, a Wollmartnál. Olyan hatalmas, radioaktív zöld Brut palack volt – „a férfi il-latszere” szlogen hivalkodott az üvegen. Mikor az öcsém magára pacsmagolta ezt az izét, ami gyakran előfordult, a szaga

mindig betöltötte a szobát. Amikor pedig végigvonult a sulifolyosóján, mintha felhő lebegett volna fölötte száznyolcvan centi magasságban. Nem volt kifejezetten rossz illat, mindazonáltal megostromolta és bizarrul bevette az érzékszerveidet. SZAGOLJ MEG! – követelte. *Ugye, milyen férfias az illatom?* ITT JÖVÖK.

Lenyelek egy falatnyi tojást, és igyekszem valami hasznosat kiötlelni.

– Biztos vagyok benne, hogy az üvegből párolog – bököm ki végül. – A ház pedig huzatos.

Tessék, anya. Tökéletesen logikus magyarázat.

– Nem, Lexie – válaszolja a fejét rázva. A furcsa mosoly még ott ül a szája szögletében. – Ty itt van. Érzem.

A helyzet az, hogy anya nem tűnik bolondnak. Reménykedőnek látszik. Mintha az elmúlt másfél hónap csak egy rossz álmom lett volna. Mintha nem veszítette volna el a fiát. Mintha Ty nem lenne halott.

Ebből még baj lesz, gondolom.

2.

BUSSZAL JÁROK SULIBA. Pimasz kijelentés ez egy végzőstől, tudom, főleg egy olyantól, akinek van kocsija, de az elcséptelt idő-pénz paradoxonban én mindig a pénzt választom. Az álmos nebraskai kisvárosban, Raymondban élek (népesség: 179), iskolába azonban az állam fővárosába, Lincolnba járok (népesség: 258.379). A gimnázium 12,4 mérföldre esik a házunktól, ez oda-vissza 24,8 mérföld. A régi, ócska Kia Rióm (nem túl szeretetteljesen csak Citromnak hívom) kábé 29 mérföldet tesz meg egy gallonnal, és Nebraskának ebben a csücskében egy gallon benzin 3,59 dollárba kerül. Vagyis napi 3,07 dollárba fájna, ha kocsival járnék suliba. Ebben az évben százhetvenkilenc tanítási nap van, s ezt összeadva az eredmény egy óriási összegre, 549,53 dollárra rúgna, és mindez csupán azért, hogy napi ötvennyolc perc plusz időm legyen.

Ehhez nem szükséges különösebb fejtörés. Jövőre fizetnem kell az egyetemet. Komoly megtakarításom van, és egy tervem. Ennek a tervnek a része, hogy busszal járok suliba.

Voltaképp szerettem buszozni. Mármint azelőtt. Amikor be tudtam dugni a fülhallgatót, felhangosíthattam Bachot, és nézhettem a fehér, néptelen kukoricaföldek felett fölkelő

napot, s az útnak hátat fordító, sablonosan egyforma, seszínű tanyaházakat. A forgó szélmalomokat. A hideg ellen egymáshoz bújó teheneket. Madarakat – a palaszürke és fekete fejű cinegékét, olykor a fel-felvillanó bíborvörös pintyeket –, amint könnyedén siklanak a téli égbolton. Az nyugodt volt, szép és kellemes.

Ám Ty halála óta úgy érzem, mintha a buszon mindenki engem nézne, egyik-másik nyilván együttérzésből ugrásra készen, hogy bármely pillanatban hozzám rohanjon egy zseb-kendővel, mások azonban úgy bámulnak, mintha veszélyes volnék. Mintha rossz gének lennének a véreemben, mintha egy akaratlan érintéssel átadható lenne a szomorú életem. Akár valami betegség.

Hát igen, cssessék meg.

Haragudni persze értelmetlen, meddő. Ők még nem fogják fel, hogy valamennyien arra az egyetlen telefonhívásra várnak, ami megváltoztat mindent. Hogy végül valamennyien ugyanúgy érzik majd magukat, ahogyan én. Mert valaki, akit szeretnek, meghal. Ez az élet egyik kegyetlen bizonyossága.

Nos, erre gondolva megpróbálok nem törődni velük. Fölhangosítom a zenémet, és olvasok. Fel sem pillantok, amíg meg nem tesszük a tizenkét mérföldet a suliiig.

Ezen a héten az *Egy csodálatos elmét* olvasom, John Nash matematikus életrajzát. Filmet is forgattak belőle, véleményem szerint vajmi kevés matekkal, de máskülönben okés volt. A könyv óriási. Tetszik a gondolat, ahogyan Nash matematikaként látta a viselkedésünket. Ebben rejlett a zsenialitása, és bár megőrült, és képzeletbeli embereket kezdett látni, megértette a számok és a fizikai világ, valamint a cselekedeteink és az azokat irányító, láthatatlan egyenletek közötti összefüggést.

Vegyük például anyámat és a bejelentését, hogy az öcsém még mindig velünk van. Anya oly módon próbálja

újrastrukturálni a világunkat, hogy Ty nem tűnik el. Ez ösztönös reakció, egy túlélő mechanizmus, ahogyan a partra vetett hal hánykolódik a homokon, abban a reményben, hogy talán visszaevickélhet a vízbe.

Anya is utat próbál találni a vízhez. Ennek van értelme, már amennyiben ebből a szemszögből nézem.

No, nem mintha ez józan gondolkodásra vallana. És fogalmam sincs, mitévő legyek ezzel kapcsolatban.

Egy másodpercig sem hiszem, hogy Ty még mindig a házban van. Ty meghalt. Abban a pillanatban, amint elhagyta az élet, amint a neuronok az agyában abbahagyták a tüzelést, megszűnt az öcsém lenni. Halott szövetek összessége lett. Most pedig a modern balzsamozási eljárásnak köszönhetően arra felé halad, hogy egy koporsónyi zöld ragacs váljék belőle.

Soha többé nem látom őt viszont.

A gondolat visszahozza mellkasomba a *lyukat*. A temetés óta ez néhány naponta megtörténik velem. Olyan érzés, mintha egy óriási tátongó üreg nyílna meg a bal oldalon, a harmadik és a negyedik bordám között, egy üres tér, amely a lapockacsontom mögött láttatni engedi a műanyag buszülést. Fáj. Egész testem megfeszül a fájdalomtól, görcsbe rándul az állam, ökölbe szorul a kezem, tüdőmben megdermed a levegő. Amikor ez történik, mindig úgy érzem, meghalhatok. Mintha haldokolnék. Aztán amilyen hirtelen keletkezik, feltöltődik ez a lyuk. Tudok lélegezni. Próbálok nyelni, de csontszáraz a szám.

Azt hiszem, Tyler a lyuk.

A lyuk olyasmi, akár a bánat.

A suliban nagyjából nem történik semmi. Robotpilótára kapcsolok, úgy lebegek keresztül az egészen. Elveszek a gondolataimban John Nashról, a partra vetett halról, meg annak

a logisztikájáról, hogy miként hozhatta fel a légáramlat az öcsém kölnivizének illatát az alagsori fürdőszobából – ahol porosan áll a mosdó mellett – a dühöngőn és a lépcsőházon keresztül, egészen a konyháig, hogy teljesen összezavarja anyámat.

Aztán elérkezik a nap általában legjobb órája: a hatodik, az emelt szintű matek. Én agymenő központnak nevezem, ugyanis ezen a helyen található az iskola legokosabb tanulóinak legmagasabb koncentrációja.

Otthon, édes otthon!

Ennek az órának az a célja, hogy időt adjon a diákoknak a tanulásra, no meg arra, hogy elkészítsék a differenciál- és integrálszámítási házi feladatokat. Ám mivel agymenők vagyunk, az óra első tíz percében valamennyien végzünk a feladatainkkal. Utána a hatvan percből hátralévő időt kártyázással töltjük: póker, háború, fekete macska, römi, bármi, ami hirtelen eszünkbe jut.

Tanárnőnk, a zseniális Miss Mahoney a terem elején ül az íróasztala mögött, és úgy tesz, mintha komoly tudományos munkát végeznénk. Ez neki is amolyan lyukasóra, mivel az iskolai költségvetés megnyirbálása miatt eltörölték a felkészülő óráját.

Imádja a macskás videókat a YouTube-on.

Mindnyájunknak megvannak a magunk gyöngeségei.

Szóval egy izgalmas, ötletes leosztású pókert játszunk. Ebben kegyetlenül jó vagyok. Három ászom van. Ez már önmagában is egy szépséges matematikai kérdés – a valószínűsége, hogy egy kézben három ászod legyen, $94/54.145$, avagy (ha az esélyekről akarunk beszélni) 575 az 1 -hez, ami átkozottul valószínűtlen, ha belegondolok.

A bal oldalamon Jill ül, élénkvörös haját az ujja köré tekergeti. Azt hiszem, a hajtekeréssel közölni akar valamit, úgy

viselkedik, mintha baromi szerencsés lenne, de ennek épp az ellenkezője igaz. A jobb oldalamon Eleanor ül, akinek nincs szerencsés keze. Ezt azért tudom, mert ő következik, és ezt mondja:

– Nincs szerencsés kezem. – Majd terít.

El már csak ilyen, ő kimondja, amit gondol, semmi szűrés.

S most Steven következik, aki velem szemben ül, és mázlija van. Hogy honnan tudom? Igyekszik fapofát vágni, de sosem sikerül neki. Az egyik dolog, amit azelőtt végtelenül szerettem benne, hogy képtelen elrejteti az érzelmeit. Nagy, barna szeméből tisztán kiolvashatod, mi megy végbe a fejében. Pillanatnyilag határozottan elégedett a neki osztott lapokkal.

Nos, igen, szerencsés, de vajon bírja a három ászt? Talán nem.

– Tartom, és megemelem ötven Skittle-lel. – Kiszámolom, majd az asztal közepére tolom a színes cukorkákat.

A játékosoknak egy emberként akad el a lélegzetük... Ez rengeteg.

Steven kétkedő pillantást vet rám.

– Na? – kérdezem kihívón, s közben ezt gondolom: Pusztán azért, mert szakítottunk, nem kell kesztyűs kézzel bánnom veled. Pusztán azért, mert valami rossz dolog történt, nem kell kesztyűs kézzel bánnod velem.

Ám mielőtt Steven válaszolhatna, Miss Mahoney engem szólít.

– Alexis, beszélhetnék veled egy pillanatra?

Csak engem hív. Ez semmi jót nem jelent.

A kártyáimat lefordítom az asztalra, és vonakodva indulok a tanári asztal felé. Miss Mahoney az alsó ajkát harapdálja. Újabb fenyegető jel.

– Tessék? – mondom vidáman.

– Erről akartam beszélni veled.

Egy darab papírt tol felém az asztalon.

A múlt héten írt félévzáró dolgozat.

Huszonöt százalékban számít bele az osztályzatomba.

A nevem mellett hatalmas, piros számokkal ez áll: 71%.

Orromra teszem a szemüveget, és döbbenetesen szemlélem az ártalmatlan papírlapot. Három példát valószínűleg teljesen elrontottam, egyre pedig csak részleges pontszámot kaptam. Tíz feladatból.

Hetvenegy százalék.

Gyakorlatilag D.

Nagyot nyelek. Fogalmam sincs, mit mondjak.

– Tudom ezt az anyagot – nyögöm ki rekedten néhány gyötrelmes másodperc múlva. Újra átnézem az egészet, s olyan tisztán látom a saját üvöltő hibáimat, hogy az egész valamiféle rossz viccnek tűnik.

Elbúcsúzhatnak a 4.0-tól², gondolom. Puff neki.

– Sajnálom – mondja halkán Miss Mahoney, mintha a teremben már nem hegyezné mindenki a fülét, hogy hallja ezt a beszélgetést. – Pénteken újra megírhatod, ha úgy gondold, ez segíthet.

Beletelik néhány másodpercbe, míg felfogom. Sajnál. Ezért ajánlja fel az újraírást, pedig ő soha nem ad ilyen lehetőséget. Az osztályzatod tény, mindig ezt mondja. Meg kell tanulnotok elfogadni a tényeket.

Kihúszom magam.

– Nem. Elfogadom. – Megfogom a lap szélét, magam felé húzom, majd fölveszem és félbehajtom, hogy elrejtsem az osztályzatot. – Az év végén jobbat írok.

A tanárnő bólint.

² Az amerikai osztályozás pontokban, százalékokban és betűkben kifejezve történik, a 4.0 felel meg az „A” osztályzatnak, amely a legjobb.

– Sajnálom, Lex – mondja ismét.

Felemelem a fejem.

– Mit? – kérdezem, mintha nem tudnám. – Nem a tanárnő szúrta el a dolgozatot, hanem én.

– Tudom, hogy minden nehéz, amióta Tyler...

És elhallgat.

Istenem, gyűlölöm ezt a szünetet, miközben a beszélő azt keresi, hogyan helyettesíthetné a „meghalt” szót, mintha kevésbé volna rettenetes, ha másként mondja. Olyasfajta kifejezéseket keres, mint a *nyugalomra helyezték*, mintha a halál afféle délutáni szundikálás volna; *elment* vagy *eltávozott*, mintha vakációzna; *lejárt az ideje*, amely valamivel ötletesebb, de valójában úgy hangzik, mintha az elhalálozott egy karton tej volna, amelyre ráütöttek egy keltezés, és utána – nos, megsavanyodik.

– Megölte magát – mondom ki Miss Mahoney helyett.

Én legalább eltökéltem, hogy nem kertelek. Az öcsém megölte magát. A garázsunkban. Egy vadászpuskával. Ez úgy hangzik, mint a valaha lejátszott leghátborzongatóbb Cluedo-parti, de ez történt.

A tények.

Meg kell tanulnunk elfogadni a tényeket.

– Jól vagyok – mondom aztán. Majd megismétlem: – Az év végén jobbat írok.

Miss Mahoney fölnéz rám, tekintete azzal a rémséges szálnalommal teli.

– Van más is? – kérdezem.

– Nincs... Ez minden, Alexis – feleli.

– Köszönöm.

Visszamegyek a pókerasztalhoz. Magamon érzem a többi diák tekintetét, a barátaimét, az osztálytársaimét. Szinte mindenkit hatodik óta ismerek, s az elmúlt négy évben együtt

voltam velük a matekszakkörben, a tudományos diákolimpiai csapatban vagy a Physics Bowlon, a fizikakupán. Most belegondolva, nagyon ridegnek és szigorúan tárgyilagosnak kellett lennem, hogy ezt így kimondjam. Mintha nem is érdekelne. Mintha biztosan nem szerettem volna a testvéremet, ha ilyen könnyedén el tudom hadarni a tényt, hogy halott.

Leülök, a sérelmes dolgot a hátizsákomba csúsztatom, és megpróbálok a társaimra nézni. Ám kiderül, hogy ez valahogy lehetetlen.

Jill szeme könnytől csillog. Nem nézhetek rá, vagy mindjárt zokogásban tör ki. Ettől az összes csaj rázendítene a tanteremben, kivéve talán Elt. A hisztérikus, csajos zokogás ugyanis, ellentétben az öngyilkossággal, határozottan ragályos.

Elmehetnék, gondolom. Simán kisétálhatnék, végig a folyosón, ki a suliból, a fagyos, mínusz hatfokos délutánba, és megtehetném a tizenkét mérföldes utat hazáig. Ennél még a fagyhalál is jobb. Miss Mahoney elengedne. Nem kerülnek bajba.

De pontosan azért nem mehetek el, mert nem kerülhetnék bajba.

Nem részesülhetek különleges bánásmódban, emiatt nem.

Szóval kezembe veszem a lapjaimat, és megpróbálkozom egy mosollyal, de teljesen félresikerül, majd a tőlem telhető leglazábban szólok meg:

– Akkor lássuk, hol tartunk.

Ó, igen. Három ász.

– Lex... – szólal meg El. – Hányast kaptál...

Stevenre mutatok.

– Azt hiszem, te hívsz.

Steven megrázza a fejét.

– Passzolok. – Ezúttal az van az arcára írva, hogy ennél többet akar mondani. Sokkal többet. Viszont nem tudja, vajon

az ő dolga-e még, hogy megnyugtasson. Fogalma sincs, hogyan kell megnyugtadni engem. Így hát passzol.

Elre pillantok. Nem néz a szemembe, hanem vállat von, és úgy bámulja a körmét, mint aki unatkozik.

– Nekem nincs szerencsém, elfelejtetted?

– Csésze? – kérdezem.

Jill bólint, nagy lélegzetet vesz, és majdnem az összes megmaradt cukorkáját az asztal közepére tolja.

– Mindent fölteszek.

Semmije nincs. Egy dáma pár.

Leteszem a lapjaimat, az ászokat. Akkor hurrá, én nyerem el az összes cukorkát. Mégis úgy érzem, mintha elvesztettem volna valami jóval fontosabbat.

3.

KÉSŐBB TÖRTÉNIK, AZNAP ESTE.

Jellegzetes Ty utáni este van. A lenti dühöngőben vagyok, pizsiben henyélek apa elárvult relaxfoteljében. Anya odafönt, a nappali díványán, még mindig a munkaköpenyét viseli, s az *Amikor rossz dolgok történnek jó emberekkel* kötetet olvassa. Pár soronként kiemeli a szöveget, ezt csinálja az ilyesfajta könyvekkel, amelyeket megállás nélkül kapunk, mintha a szerző minden egyes szavával őt venné célba. De legalább nem sír. Nem beszél többé kísértetekről sem. Teszi a dolgát.

Hát otthagytam, hadd tanulmányozza a könyvet, s az elmúlt néhány óra java részében kicsit megégett, mikróban patogatott kukoricát ropogtattam, és a reklámokat gyorsan áttekerve, Dr. Csontot néztem. Úgy tervezem, addig nézem újra a második évadot, amíg túlon túl fáradt leszek ahhoz, hogy kövessem a sztorit, ennél fogva ahhoz is, hogy újra meg újra lejátsszam a fejemben a mai matekbuktát.

Ezen az estén az egyik deformálódott hulla követte a másikat.

Igyekszem immunis lenni a holtak látványára. A nap alatt élő összes teremtmény közül úgy gondolni önmagunkra, mint

húsrá. Megsavanyodott tejre. Zöld ragacsra. Akármire. Valamire, ami kétségtelenül meg fog rohadni. Nem tudom, miért, de ez segít úgy tekinteni a halálra, mint ami elkerülhetetlen és bizonyos.

Igen, jól el van ez fuserálva. De teszed, amit kell.

És ekkor történik. Pontosan 23:11-kor, épp amint befejezem a tizenhetedik epizódot, az öcsém kölnijének illatát érzem.

Erős.

SZAGOLJ MEG! – mondja. – ITT JÖVÖK.

Nincs időm foglalkozni vele. Ha elidőzhetnék rajta, észszerűen megmagyaráznám, hogy a kölnisüveg sokkal közelebb van oda, ahol én ülök (az alagsorban, kábé négy méterre a fürdőszobától), mint anya volt tegnap este, amikor odafönt érezte az illatot. Azt könnyű volt kimagyaráznom.

De nincs időm elmélkedni. A másodperc töredékéig elfordítom a tekintetemet a tévéről, hogy megnézzem a telefonomon az időt, s amikor felpillantok...

Ott van.

A szobája ajtajánál áll, a kedvenc farmernadrágjában és fehér pólóban.

Ty.

Nem gondolkodom.

Felsikoltok, és hozzávágom a mobilomat.

Eltűnik, mielőtt a telefon eltalálná. Ahogy a villám cikázik át az égen, a képe ott van, majd eltűnik. A mobiltelefonom undorító csattanással csapódik a falnak.

– Lexie? – kiáltja odafentről anyám, hangját a köztünk lévő fa- és szőnyegrétegek tompítják. – Mi volt ez?

Nem jutok lélegzethez.

Ty.

– Lex? – kiáltja újra az anyám.

– Jól vagyok – felelem. – Minden rendben...

Feltápázkodom, odamegyek, és felveszem a telefont. Közben próbálom felmérni a kárt, remeg a kezem, és nem csupán azért, mert láttam Ty-t. Az összetört telefonom miatt.

Van benne valami, amit soha nem akarok elveszíteni. Nem veszíthetem el. Semmiképp.

Megnyomom a bekapcsológombot, és a törött, sötét képernyőre bámulok. Saját repedezett képmásom bámul vissza rám. Úgy festek, mint aki teljesen kiborult.

Felvillan a képernyő.

Folytatja. Újraindít.

Pár másodpercre becsukom a szemem. Kérlek, könyörgök!

Csodák csodájára, a törött képernyőtől eltekintve a telefon látszólag rendben van. Átpörgetem az üzeneteket, vissza és vissza, végigmegyek az elmúlt másfél hónap alatt összejött több száz aggódo SMS-en, a „*sajnálattal hallom*”, az „*imádkozom érted és a családotért*” meg a „*szólj, ha...*” típusú üzeneteken, egészen egy december 20-i keltezésű üzenetig.

Ty aznap este halt meg.

Még megvan. Elhomályosodik a tekintetem, nem tudom kivenni a szavakat, de többé nem is kell látnom őket. Valójában fogalmam sincs, miért esem ekkora pánikba a gondolattól, hogy elveszítem az SMS-t. Ezt az üzenetet soha nem veszthetem el. Örök életemre az agyamba vésődött.

Összeszedem magam. Két-három mély levegővételbe telik, mire egyáltalán megkísérlem felfogni, ami az imént történt.

Tyler.

Ty. A szó, akár egy szívdobbanás.

A helyet bámulom, ahol állt.

– Ty – suttogom.

De a szoba üres.

Az öcsém nincs ott.

Február 9.

Ennek nincs semmi értelme.

~~Az utolsó alkalom, amikor Ty-t...~~

Nem.

Az nem volt igazi.

~~Az utolsó alkalom, amikor boldognak láttam Ty-t...~~

Óké, szóval Ty sosem tűnt boldogtalannak, olyan boldogtalannak semmiképp, hogy meg kellett...

Egyre jobban volt.

Ókés volt. És...

Persze szomorkodott néha. Hébe-hóba mindnyájan leverték vagyunk, nem igaz?

A tettének megvoltak a maga okai:

apa,

Megan,

az Ashley nevű lány,

az ostoba, sekélyes, izomagyú haverjai,

anya,

én,

mert óhatatlanul úgy érezte, hogy soha nem számíthat senkire, az élet általános szívátásai...

Ámbár a legtöbbszörbe belemar az élet. És nem mindnyájan távoznak erről a világról puszkagolyóval a mellünkben.

Túl kell jutnom ezen.

Utoljára az évnyitó bál estéjén láttam boldognak Ty-t, úgy igazából és őszintén boldognak. Október 11-én. Meghívott egy lányt, aki igent mondott. Úgy volt, hogy nyolcra megy érte. A boldogsága első szakasza, amire emlékszem, kábé negyed nyolcra esett, akkor jelent meg mögöttem a fürdőszoba tükreben, épp az utolsó simításokat végeztem a sminkemen.

Azt mondta, jól festek.

Pofát vágtam rá, mert gyűlölöm a sminket. Utálok viselni a kontaktlencsét. Az egész középiskolai bálozást utálok, de tényleg, a felhajtást körülötte, a kényelmetlen ruhákat, a béna fotókat meg a vacak puncsot, amelyet mindenki körben állva kortyolgat, hogy még véletlenül se kelljen beszélgetniük. Klausztofóbiás leszek a tömegtől – feltehetően a levegőtlenség okozza –, az ember köré nyomakodó sok testtől. Nekem kell a saját életterem. Szükségem van levegőre.

Steven viszont azzal érvelt, hogy a táncmulatság amolyan „átmeneti rítus”, és bár afféle tortúra, szükséges rossz.

– Elmegyünk, így lesz bizonyítékunk arról, hogy egyszer fiatalok voltunk – mondta.

Igazából azt gondolom, csak estélyiben akart látni.

Mindenesetre Ty meg én jól néztünk ki.

– Ö... ö... mit akarsz? – kérdeztem gyanakodva.

– Segítened kell – felelte Ty. – Ez fontos, Lex, és nélküled nem tudom megcsinálni. Légyszí!

A tükörben találkozott a tekintetünk. Egyforma szemünk volt (apáé), mogyoróbarna, a pupilla körül aranysárga gyűrűvel. Egyforma orrunk (anyáé), a nyergén ugyanazzal az enyhe kis ívvel. Egyforma barna, göndör hajunk – az ő fején, egy csomó kencének köszönhetően, mindig jól mutatott, míg az enyémen kócosan, mert én nem vesződöm vele. Valahányszor az öcsémre néztem, föbe kólintott, miként lehet Ty önmagam egy kicsit előnyösebb mása, legalábbis, ami a külsőségeket illeti.

Olyan komoly képet vágott, hogy tüstént megadtam magam.

– Okés, persze – feleltem. – Miről van szó?

Anya egyik csipeszét nyújtotta felém.

– A szemöldökömet kell rendbe hoznod.

Ellöktem magamtól.

– Fújj! Szóba se jöhet.

– Kérlek! – könyörgött.

– Csináld meg magadnak!

– Próbáltam, nem megy. Gőzöm sincs, hogyan kell.

– Ha jól tudom, léteznek szalonok az ilyesmire.

– Ahhoz már túl késő van. Alig egy óra múlva ott kell lennem érte. Ugyan már, Lex. Úgy nézek ki, mint Bert a Szezám utcából. Muszáj segítened.

Aztán bedobta a kutyakölyök-tekintetet. Végül fölmelegítettem a saját szemöldökömhöz használt gyantát – én is Bertre hasonlítanék, ha a természetre hagyatkozom, és bár legtöbbször nem túlzottan aggódom a külsőm miatt, kilencedikben történt egy incidens, amikor Jamie Bigelow szőrös tehenészlánynak nevezett, és attól fogva elkezdtem kitépkedni meg leborotválni, s amúgy általában kínozni magam a női mivoltom nevében.

Ty a fürdőszobapulton ült, miközben óvatosan felkentem a gyantát a szemem közé. Rányomtam a textilszíkot, majd elsimítottam a szőr növekedési irányában. Az öcsém erősen markolta a pult szélét, és nagy lélegzetet vett.

– Bízom benned – emlékszem, ezt mondta. – Ne nézzek ki úgy, mint egy torzszülött.

– Már most is az vagy – feleltem, de tudta, hogy viccelek.

– Oké, háromig számolok...

Én viszont nem számoltam. Egyszerűen letéptem a csíkot.

Ty üvöltve kapott az arcához.

–Jaaaaaj! – visított. – Te hülye kurva!

Meghökkenstem. Tyler nem káromkodott. Egyikünk sem. Kiskorunkban anya mindig alaposan megmosta a fejünket, ha önkéntelenül elkáromkodtuk magunkat: franc, szar, seggfej, bunkó, köcsög, és így tovább. Ha mindez ugyanazt jelenti, szidott meg anya, miért kell ilyeneket mondani? Azt hiszem, ez a lecke kellő hatással volt ránk, mert egyikünk sem tudott őszinte meggyőződéssel káromkodni. A mi szánkából erőltetetten és természetellenesen hangzottak a csúnya szavak.

Húha! Hülye kurva. Soha életemben nem neveztek még kurvának. Úgy döntöttem, nem tetszik.

– Seggfej! – vágtam vissza csípőből. – Idióta seggfej!

– Szadista, házsártos hárpia!

– Pityogó kisfiú! – vágtam vissza.

– Kárörvendő szórrabló!

– Fasz! – rikkantottam feszélyezetten.

Aztán nevtünk. Nagyon. Röhögtünk és röhögtünk, olyan „az oldalunkat fogjuk a nevetéstől” helyzet volt, mikor szinte a könnyeid potyognak. Addig nevtünk, míg már fájt. Aztán mindketten felsóhajtottunk. Ty megdörzsölte az arcát, majd visszamentünk a tükörhöz, hogy megvizsgáljuk a művet.

Hát nem festett valami jól.

A szőrszálak ugyan eltűntek – ez igaz –, csak hogy egy sötétvörös csík díszelgett Ty két szemöldöke között. Úgy festett, mintha szövegkiemelővel támadtak volna rá.

– Húha! – nyihogtam.

– Lex... mit műveltél velem?

Azt feleltem, holnapra jobb lesz.

Csúnyán nézett rám.

Aztán arról beszélt, hogy ez a lány, akit meghívott a bátra, igazán jó nála – azt mondta, Ashley-nek hívják –, és imponálni akart neki, én pedig a szó szoros értelmében tönkretettem az életét.

– Nyugi. Nem kell betojni. – Fogtam egy vattacsomót, hogy fölkenjem a gyantához járó bőrnyugtató olajat.

Sajnos a kence nem volt méltó a nevéhez. Tíz percet vártunk az olajozás után, és Ty képe még mindig úgy festett, mintha megbillagozták volna egy forró vassal.

Próbálkoztunk jéggel. Próbálkoztunk borogatással. Próbálkoztunk aranyérkenőccsel. Mellesleg ez volt az egyik legtalálékonyabb ötletem, de mindezeken után Ty arca, ha egyáltalán lehet ilyet mondani, még vörösebb volt.

– Lex – mondta –, azt hiszem, megfojtalak.

Csak félig viccelt.

– Kizárólag egyet tehetünk – feleltem nagy komolyan, és felkaptam az alapozósüvegemet.

Ty nem harcolt ellene. Nyugodtan állt, amíg egy réteg olajmentes Clinique Stay-Matte alapozót kentem az orrnyergére. A bőréhez képest túl világos árnyalatú volt, de a vörösnél jobb. A homlokából is le kellett kennem egy jó részt, hogy összemosódjanak a színek.

– Hát most úgy érzem magam, mint akit kiheréltek – mondta, miután végeztem.

– Pofa be, különben előveszem a rúzszt – hecceltem, de akkor már futott is lefelé, hogy bekölnizze magát, és elkészüljön. Néhány perccel később anya megjött a munkából, és indulás előtt, egy fénykép erejéig, egymás mellé állított minket a bejárati ajtóban.

– Nahát, az én két gyönyörű gyerekem. – Emlékszem, ezt mondta.

Ty átkarolt, én a vállára hajtottam a fejem, és mosolyogtunk. Villant a vaku. Anya elfordult, hogy előhalásson valamit a retiküljéből, Ty pedig hirtelen megpuszította az arcomat. Nagy, nyálas, cuppanós pusztit adott, én meg belebokszoltam a vállába.

– Na, tünjünk innen, kölyök – vihogtam, a képemet törölgetve.

Anya az öcsém kezébe nyomta a kocsija kulcsát.

– Éjjélre – mondta.

– Igenis, kapitány – felelte Ty.

Anya ekkor felbandzsított az arcába.

– Te... sminkeled magad? – kérdezte.

Ty úgy vonta meg a vállát, mint akinek fogalma sincs, miről beszél.

– Szép vagy – mondta vagy egy perccel később anya.

Tényleg az volt. Tökéletesen állt rajta az öltöny, oltárian festett benne. Persze nem mondtam neki, hiszen a nővére voltam, és ciki lett volna. De akkor azt gondoltam, úgy fest, mint aki végre jól érzi magát a bőrében. Nyugisan, lazán. Készen állt rá, hogy önmaga legyen.

– Viselkedj úriemberként – jegyezte meg anya.

– Igenis, hölgyem. – Ty mosolyogva szalutált, aztán elment. Anya szülői nosztalgiával fordult felém.

– Felnőnek a gyerekeim – sóhajtotta.

Az égre meresztettem a tekintetem, és aztán Steven kopogtatott az ajtón, hogy magával vigyen, hadd legyen bizonyíték arról, hogy igen, egyszer régen fiatalok voltunk.

A bátról nem sokra emlékszem. Arra viszont igen, hogy amikor megérkeztünk az aulába, amelyet ezüst zászlócskákkal, kék-fehér léggömbökkel, valamint stroboszkóplámpákkal díszítettek fel, Steven megfogta a kezem, úgy forgatott körbe, hogy megcsodálhassa a ruhámat. Ujjatlan volt, térdig érő, A-vonalú, övvel, zöld szaténon feketé csipke, és hetvenkilenc dollárt pazaroltam el rá a Macy's-nél.

– Olyan vagy, mint az Euler-egyenlet – motyogta Steven, miközben alaposan szemügyre vett.

Agymenő fordításban: az Euler-egyenlet állítólag a valaha megírt legtökéletesebb képlet. Egyszerű, de elegáns. Gyönyörűség.

– Köszönöm – feleltem pirulva, s egy hasonló bókot próbáltam kiejteni, talán az általános relativitásról vagy a Callan-Symanzik egyenletről, de inkább így udvaroltam: – Jól nézel ki. Komolyan.

Steven elmosolyodott. Jó külsejű srác – a szeme barna, a haja vöröses, fogszabályozóval megzabolázott egyenes fogsora fehér –, de a körülöttünk lévők ezt általában észre sem veszik. Ők azt látják, hogy mekkora izgalomba hozza a fizikaóra. A számológépet a hátsó zsebében. A szemüvegét.

Steven az ajkához emelte a kezemet, és megcsókolta.

– Jöjj, hölgyem – mondta –, táncoljunk.

Egy darabig ügyetlenül ugráltunk a parketten, de hamarosan Csésze meg Eleanor is odajött a kísérijével, és halkán cikiztük a csajos csajokat, akik a fejük búbján magasra tupírozott frizurát és pufi túllszoknyát viseltek. Aztán képmutatón megcsodáltuk egymás ruháját, fotókat készítettünk az utódok kedvéért, majd táncoltunk még egy kicsit.

És most jön az a rész, amire nagyon tisztán emlékszem. Steven-nel lassítottunk, a mellére hajtottam a fejem, oda, ahol érezhettem a szívverését. Christina Perri száma ment, a *Thousand years*. Nevettünk rajta, hogy mennyire nyálas, milyen csúcserzelgős, és el-sütöttünk egypár *Alkonyat*-viccet is, de aztán teljesen átengedtük magunkat a táncnak. Ez a szám arra való. Steven a derekamon tartotta a kezét, arca a vállam hajlatában pihent, lélegzete melegítette a bőrömet, én pedig eufóriának éltem meg ezt a pillanatot. Jók vagyunk együtt, gondoltam. Összeillünk.

Úgy éreztem magam, akár az Euler-egyenlet.

Mindketten felemeltük a fejünket, tekintetünk találkozott. Combunk összeért, ahogy lassan előre-hátra hintáztunk.

„Kedvesem, ne félj, ezer éve szeretlek” – búgta Christina Perri.

– „Újabb ezer évig szeretni foglak.”

Hé, gondoltam. Álljunk csak meg!

Előttem az egész nagybetűs élet, az egyetem, a karrier meg a felnőttkor, vagyis ez nem a „beleszeretek valakibe” ideje, ahhoz túl fiatalok vagyunk. Hormonok, ez világos. Randizásnak, hetyegésnek, no meg annak, hogy kiderítsük, milyen a csókolózás, van értelme. De ez – ahogy akkor Steven karjában éreztem magam – többnek tűnt a hormonok játékánál.

Sokkal többnek éreztem annál.

Szorosabban fontam körül Steven nyakát, és újra lehajtottam a fejem. A szíve, mikor arcomat a mellkasának támasztottam, hevesen dobogott.

Akárcsak az enyém.

Hébe-hóba átnéztem a válla fölött, s mintegy négy méterre tőlem észrevettem Ty-t. Egy lánnyal táncolt, feltehetően Ashley-vel. Nem láttam az arcát, csak a földet söprő halványrózsaszín ruháját, a hullámokban leomló aranyszőke haját. Ty-t azonban tisztán láttam. Szeme lehunyva, szétterpesztett ujjai a lány csípőjén, ahogy együtt mozgott vele. Nem mosolygott, de nyugodt elégedettség ült az arcán. Nyugalom.

Még sosem láttam ennyire boldognak.

Aztán mintha megérezte volna, hogy nézem, kinyitotta a szemét, észrevett, és elvigyorodott.

– Kurva – formálta az ajka.

Visszanevettem rá, s az orrnyergemre böktém.

– Sminkeled magad? – kérdeztem némán.

Finoman bemutatott nekem.

Hangosan felnevettem, mire Steven hátrébb húzódott tőlem.

– Mi olyan vicces? – kérdezte.

– Semmi – feleltem, s megpróbáltam kordában tartani a kuncogást. – Az öcsém dilis.

Steven megfordult, s amolyan „Na, mi van, haver?” biccentést küldött Ty felé, amit az öcsém viszonzott.

A srácok meg a titkos kódjaik.

– Kedvelem az öcsédet – jegyezte meg Steven.

– Ő is téged. – Mosolyogtam, mert igaz volt. Ty tökéletesen megfelelőnek tartotta Stevent a barátomnak.

„Ez a srác teljesen rendben van – mondta egyszer. – Megért téged.” És akkor ez igaz is volt. Steven megértett engem.

A hegedűk végső crescendót húztak, majd elhalt a hangjuk. Abahagytuk a táncot, és egymásra néztünk.

– Akkor most? – kérdezte Steven.

– Most iszunk a vacak puncsból – gúnyolódtam, és elmentünk.

A bál többi részére nem emlékszem. Elveszett életem egyéb jelentéktelen, kérészéletű másodperceivel. Én. Steven. Ty. Elillant. Nem tudtam kiélevezni azt a pillanatot a táncparketten, nem fogtam fel, milyen gyönyörű volt, és ritka, mennyire törekeny, milyen mulandó, amikor Ty boldog volt, amikor valamennyien boldogok voltunk, együtt, biztonságban.

Nem tudtam.

Nem tudtam.